

Hồi thứ hai mươi lăm

Đã Lão Tăng Giải Cứu Giai Nhân

Hồi lâu nàng mới nói:

- Được rồi! Người đã bắt buộc ta phải nói thì ta nói với người: Lúc người còn ở trong miếu, người bồng ta ẩn vào phía sau quày, nhân lúc toàn thân ta mất hết sức lực người đã làm gì? Hừ! Người tưởng ta không biết hay sao?

À Liệt chưng hửng. Người chàng rỏ ra đáp:

- Hỡi ôi! Ai bảo cô nương xinh đẹp quá chừng khiến cho tại hạ không nhịn được mỗi thân cận một chút. Đó cũng là thường tình.

Âu Dương Tinh nặng mặt sa mày trông rất hung dữ. Cô tức giận:

- Người đã chiếm phần tiện nghi mà còn bảo người ta lầm lỡ. Vậy chúng ta đi hỏi người khác coi.

Cô vừa dứt lời thì phía ngoài có người lên tiếng:

- Còn phải hỏi ai nữa? Lão Tăng là người trung gian không thiên lệch bên nào, xin đứng ra xử vụ này cho.

Âu Dương Tinh nghe giọng nói phát ngán, bỗng nàng thất sắc. Giả tử vừa rồi không có chuyện tranh chấp với À Liệt thì e rằng lúc ấy nàng phải ẩn nấp vào sau lưng chàng.

Tiếng kẹt cửa vang lên. Một người thò một chân vào rồi đứng yên không nhúc nhích. Hấn không vào hấn mà cũng không có ý lui ra.

Từ lúc hấn xuất hiện, đây là lần đầu tiên có cử động quái gở. Còn trước kia thì hấn đi đứng cũng cứng nhắc chẳng có chi kỳ lạ đã đủ khiến cho người ta chán ghét rồi.

À Liệt nổi tính hiếu kỳ, chợt động tâm linh nghĩ thầm:

- Thằng cha này có lẽ vì phòng bị đánh lén mà cũng vì ngăn trở bọn mình đào tẩu nên mới có tư thế cổ quái này. Nhưng dù hấn cố tình làm cho người ta chán ghét mà chưa phải là tay cao thủ tuyệt đối, vẫn có thể đả kích được.

Dĩ nhiên chàng không nói ra mà chỉ thu hồi cặp mắt hiếu kỳ để lộ vẻ chán ghét. Chàng lớn tiếng:

- Tăng lão huynh! Lão quả là một oan hồn không tiêu tán mới tới được nơi đây.

Tăng lão Tam thấy chàng lộ vẻ chán ghét cùng sợ hãi thì lấy làm thích thú đáp:

- Người lại quá khen rồi, Lão Tăng này chẳng có chi sở trường, nhưng về công phu bồi long tìm vết vả bảo vệ sinh mạng mình thật có chỗ độc đáo. Nếu người nguyện ý thì Lão Tăng thu người làm đồ đệ để truyền tuyệt kỹ cho.

Đây là hấn nói giỡn, chứ còn ai muốn sớm hôm nhìn mặt hấn để tự sát.

Âu Dương Tinh thét lên:

- Đừng nói càn. Y là một cao đồ của phái Võ Dương, có lý đâu còn bái lão làm thầy.

Tăng Lão Tam nói:

- Té ra gã là người trong Võ Dương. Nếu thế thì lão đạo lúc trước quả là Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo. Thảo nào lão dám đắc tội với lão Tăng rồi cũng trốn thoát được.

Tăng Lão Tam còn một điều khiến cho người ta tức giận là khi hấn nhắc tới một việc kinh dị mà giọng nói cùng nét mặt hấn vẫn trơ như gỗ.

A Liệt lẳng lặng ngẫm nghĩ để tìm ra yếu điểm của hấn để phá tan vấn đề này. Chàng không nói gì nữa.

Âu Dương Tinh thấy chàng không lên tiếng thì cho là chàng chẳng chịu giúp mình nữa, lòng cảm thấy cô đơn và sinh lòng khiếp nức.

Trong căn nhà tranh trầm lặng hồi lâu, Âu Dương Tinh không nhận được cất tiếng hỏi:

- Bạch Phi Khanh! Người không giúp ta nữa phải chăng?

A Liệt hỏi lại:

- Về việc khác tại hạ có thể giúp cô được, nhưng đối với người này thuộc phạm vi câu chuyện chưa giải quyết xong. Khi nào tại hạ lại bỏ nữa chừng không hỏi đến nữa. Cô nương tính chúng ta phải đối phó với lão thế nào ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Nếu chúng ta hợp lực động thủ thì có thể giết hấn được.

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Lão lẩn tránh tài lắm, e rằng khó hạ sát được.

Âu Dương Tinh nói:

- Ta đã có biện pháp.

Cô chạy đến bên A Liệt rí tai khẽ nói:

- Người dùng chân khí hộ thân. Lúc giao thủ nhân khi bất ý cứ chịu đòn hấn rồi ôm chặt lấy là ta có thể thừa cơ giết hấn được.

A Liệt cả mừng nói:

- Kế ấy tuyệt diệu!

Cả hai cặp mắt cùng chú ý Tăng Lão Tam nhưng không thấy hấn lộ vẻ gì hết. Nửa người hấn hơi ngửa về phía sau, dường như chuẩn bị lui ra ngoài nhà nếu phải động thủ.

Âu Dương Tinh lại bảo thêm A Liệt:

- Để ta nói dối hấn khiến hấn tưởng chúng ta không dám đánh hấn thật thì có hy vọng thành công.

A Liệt gật đầu, vẻ mặt nghiêm trang nói nhỏ với Âu Dương Tinh?

- Tại hạ giả vờ không hiểu võ công mới tiện hành động.

Âu Dương Tinh gật đầu rồi lớn tiếng hỏi:

- Này Lão Tăng! Vị này là Địch thiếu hiệp trong hàng hậu bối phái Võ Dương, thêm vào tuyệt kỹ độc môn của ta, bữa nay quyết định hạ sát lão. Nếu lão ưng chịu hai bên không xâm phạm nhau thì mọi việc đều buông trôi hết. Đường ai người nấy đi. Lão có chịu không?

Tăng Lão Tam đáp:

- Biện pháp này kể ra rất hợp lý, nhưng ta chưa hiểu võ công gã thì ưng chịu thế nào được?

Âu Dương Tinh lại lớn tiếng:

- Nếu đi đến chỗ động thủ thì sau lão muốn ưng thuận cũng không kịp nữa.

Tăng Lão Tam cười ha hả nói:

- Ta vốn là người cố chấp, chẳng thà chết thì chết cũng phải coi cho biết rõ mới cam tâm.

Âu Dương Tinh lạnh lùng đáp:

- Được rồi! Vậy chúng ta tỷ thí một phen.

Cô rút trong tay áo ra một cây ngân quản dài một thước lớn bằng ngón tay cái. Đầu ngân quản có một trái cầu nhỏ và tròn trông giống như đuôi trống. Cô đứng yên,

vung tay ra. Cây ngân quần rít lên một tiếng phóng tới.

Tăng Lão Tam dựng thanh đao lên gạt. Âu Dương Tinh rụt ngân quần về mấy thước rồi lại phóng ra.

Lúc này A Liệt mới trông rõ giữa trái ngân cầu và cây ngân quần có buộc bằng một sợi giây bạc rất nhỏ. Chàng chắc sợi giây đó chế bằng một chất gì kỳ lạ. Nếu không thế thì thanh đao của đối phương chỉ khều một cái là đứt.

A Liệt cảm thấy mình không động thủ không được. May chàng cũng biết được vài chiêu số của Ma Nữ kiếm phái. Đồng thời chàng còn nhớ ngày trước Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo đã dùng phát trần để đối phó với Kỳ Kinh. Chàng liền lượm một cành trúc trong góc nhà rồi chạy lại theo chiêu thức của Phùng Thúy Lam đâm tới.

Chiêu thức của chàng như đúng mà không phải đúng khiến cho Tăng Lão Tam chẳng hiểu sâu rộng thế nào. Hấn vội lùi ra ngoài cửa.

A Liệt bụng bảo dạ:

- Quả nhiên hấn sợ ta rồi, chắc là chiêu thức của ta có chỗ hữu dụng thật sự.

Chàng liền nhảy xổ ra vung cành trúc đâm tới.

Lần nầy chàng thêm lòng tin tưởng, dùng cành trúc làm trường kiếm, hết sức phóng ra. Nội lực chàng thâm hậu khiến cho cành trúc rít lên veo veo lợi hại kinh người.

Tăng lão Tam kinh hãi vội lạng người đi né tránh, lão nghĩ bụng:

- Thằng nhỏ này có thể ỷ vào thanh kiếm xung hùng thiên hạ có lẽ còn hơn cả Võ Dương song kiếm.

Giả tử A Liệt thu tay về thì nhất định Tăng Lão Tam khiếp sợ phải bỏ chạy, vĩnh viễn không dám gây sự với chàng. Nhưng chàng chẳng hiểu gì, thấy đối phương né tránh liền vung tay quét ngang một cái.

Tăng Lão Tam vì tình thế bất buộc phải vung đao lên gạt.

Chát một tiếng! Cành trúc đụng phải cương đao bi hát ngược lên. Đầu cành bị lưỡi đao chặt đứt chừng hai tấc.

Tăng Lão Tam cười hô hố nói:

- Ta tưởng võ công ngươi đã đến trình độ xuất thần nhập hóa. Dè đâu chỉ có bề ngoài. Xuýt nữa lão Tăng này phải sỡ hết hồn.

Nguyên chàng để cành trúc bị gãy là tỏ ra nội lực không đủ. Khi lâm trận dù là

tay đại kiếm gia cũng không dám cố ý để đối phương chặt đứt cành trúc. Nói một cách khác chàng đã lộ bản tướng.

Không thấy Âu Dương Tinh tiến lên, A Liệt than thầm:

- Nguy to rồi!

Đoạn chàng bụng bảo dạ:

- Thị đã nhân cơ hội này bỏ trốn rồi chắc ? Ta mà chết về tay đối phương thì sư trưởng của ta nhất định không chịu bỏ qua. Hỡi ôi! Thị có biết đâu là ta đã mạo xưng như vậy.

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì trái ngân cầu đã bay vèo tới. Chàng phấn khởi tinh thần vùng cành trúc lên đâm nữa.

Chiêu này chẳng có pháp độ nào hết mà chàng cảm thấy đối phương dường như có chỗ sơ hở nên đâm bừa vào.

Ngờ đâu chiêu thức của chàng lại gặp may. Đối phương không thể cứu vãn được chỗ sơ hở trí mạng.

Tăng Lão Tam chấn động tâm thần, vội biến chiêu đỡ gạt. Lưỡi đao vừa đụng vào cành trúc lại chặt đứt thêm mấy khúc. Giả tỷ lúc này Tăng Lão Tam ra tay phản kích thì A Liệt nhất định bị trúng đao. May thay! Trái ngân cầu lấp loáng lại quán ngay vào đòn đao của địch nhân.

Âu Dương Tinh bỗng nhảy vọt ra vận dụng toàn thân công lực giựt mạnh thanh đơn đao của Tăng Lão Tam một cái.

Tăng Lão Tam không ngờ cô có cử động đột ngột này. Thế đao trượt ra ngoài bỏ trống môn hộ.

Nên biết cú đánh này của Âu Dương Tinh tuy kéo trệch thanh đao của địch nhân nhưng phạm vào một điều tối kỵ trong võ học. Đối phương chỉ cần hoãn lại một chút là có thể giữ cho binh khí khỏi trệch đi và đánh cô một đòn trí mạng.

A Liệt thấy thanh đao của địch nhân trệch đi chàng không sợ gì nữa, quát lên một tiếng thật to, bỏ cành trúc xuống nhảy xổ vào.

Tăng Lão Tam quát hỏi:

- Người muốn chết chăng ?

Hắn vừa nói vừa phóng chưởng đánh ra.

Bình một tiếng vang lên. Phát chưởng đã đánh trúng trước ngực A Liệt.

Phát chưởng này không phải tầm thường, dù là tay cao thủ hạng nhất càng bị trọng thương nội phủ đến ngã lăn ra. Nhưng A Liệt chỉ thấy hơi rát, tâm trạng rung động một chút rồi không thấy gì khác lạ. Tiện đà chàng ôm chặt lấy đối phương vật xuống đất.

Tăng lão Tam cảm thấy nội lực của đối phương cương mãnh tuyệt luân, dường như chàng chưa bị thương. Hấn kinh hãi vô cùng. Rồi trong lúc luống cuống không biết đẩy dụa cách nào.

Âu Dương Tinh nhẩy xổ lại, đoạt lấy thanh đơn đao, miệng cười lạt hỏi:

- Người còn sống được nữa chăng ?

Nàng vừa quát vừa cầm đao đâm vào Tăng Lão Tam.

Tăng lão Tam cố sức né tránh mà cũng bị mũi đao đâm vào bả vai, máu tươi vọt ra lênh láng. Hấn đau quá thét lên be be.

Âu Dương Tinh lại vung đao đâm tới.

Võ công Tăng Lão Tam nổi tiếng một thời mới có ngoại hiệu là Quỷ yểm thần tăng. Hấn hoành hành thiên hạ lâu năm, nếu bản lĩnh tầm thường thì đã bị loạn đao phân thân rồi.

Âu Dương Tinh nhằm yếu điểm đâm xuống. Đao phong rít lên veo veo.

Tăng Lão Tam không cần đưa mắt nhìn cũng biết cô nhắm vào bộ vị nào rồi và đường lực đao mạnh đến đâu.

Bỗng thấy hấn co chân lại chống xuống đất vận động kinh lực vật A Liệt lên, thành ra chàng nằm trên để làm mộc che thân cho lão.

Thế đao của Âu Dương Tinh vừa mau vừa mạnh. Chẳng những cô không kịp biến chiêu mà còn không kịp cảm giác nữa. Mũi đao đâm đúng trên lưng A Liệt.

Bất giác cô nhắm mắt lại không nỡ nhìn thấy A Liệt bất hạnh thảm tử.

Tăng lão Tam cười rộ ra chiêu đặc ý nói:

- Cô nương ơi! Đao pháp cô như thế thì hồng bút. Cô đâm xuống lưng gã rồi.

A Liệt cảm thấy mũi đao đâm trúng sau lưng, chàng không khỏi bỏ vía la thâm:

- Thì ra mạng ta hết rồi.

Chỉ trong nháy mắt tứ chi chàng trở nên bất lực chỉ còn đợi chết. Tăng Lão Tam hát A Liệt lên tung đi như một bó rơm cao khỏi mặt đất rồi rớt xuống góc nhà tưởng chừng phá

bể cả tường vách.

Đồng thời Tăng Lão Tam miệng cười ha hả không ngớt, nhảy vọt về phía Âu Dương Tinh.

Lúc này tuy hai lão tay không mà Âu Dương Tinh thì cầm đao, song dường như lão chẳng thêm đề ý cứ xông thẳng tới.

Âu Dương Tinh khiếp sợ lùi lại 3, 4 bước. Bây giờ cô đã tỉnh lại được một chút. Cô phấn khởi tinh thần vung đao chống cự địch nhân.

Tăng Lão Tam nói:

- Hỡi ơi Người thật không hiểu thời vụ. Biết điều thì trả đao lại cho ta. Hoặc giả ta có thể tha mạng cho người. Nếu không thế thì Tăng lão Tam này sẽ làm cho người sống không sống được, chết không chết cho.

Âu Dương Tinh nét mặt xám xanh đáp:

- Lão có bản lĩnh thì cứ việc động thủ đi.

Tuy nàng nói cứng nhưng thanh âm lộ ra rất khiếp sợ.

Tăng Lão Tam nói:

- Người vẫn u mê không tỉnh thì ta cũng không làm thế nào được. Bữa nay ta cho người được mở rộng tầm mắt. Chỉ trong vòng ba chiêu chẳng những ta có thể đoạt lại đơn đao mà có khi còn giết chết người nữa.

Hắn bật tràng cười khô khan nói tiếp:

- Đáng tiếc là đến lúc bấy giờ người muốn mở rộng tầm mắt cũng không còn cơ hội.

Âu Dương Tinh lại lùi thêm một bước, trong lòng cực kỳ hồi hộp.

Tăng Lão Tam đột nhiên giơ thẳng hai tay lên như hai thanh trường đao veo veo đâm tới mấy chiêu.

Âu Dương Tinh thấy hai tay đối phương ra chiêu rất lợi hại, lại sợ hắn đoạt mất trường đao nên không dám phản kích. Cô chỉ múa đao để bảo vệ thân mình.

Tăng Lão Tam lạng người tiến đánh sát gần vào bên cạnh. Hắn vẫn xoay tay định đoạt đao. Đồng thời ngắm ngàng chuẩn bị sát thủ để chờ cơ hội là đánh ra kiếm chế bên địch.

Bản lĩnh Âu Dương Tinh cũng vào hạng cao cường, nhưng cô không quen xử đao, lại vừa đề phòng đối phương cướp đao giết người thành ra võ công mười phần chỉ phát động

được năm sáu.

Lúc này cô bị đối phương bức bách phải lùi dần. Đau cô phát giác ra lưng mình đã sắp chạm vào tường không còn đất lùi.

Tăng Lão Tam bỗng bỏ cử động đao, tấn công đối phương một cách đột ngột. Chỉ trong nháy mắt không hiểu hấn làm thế nào mà điểm trúng ma huyết của Âu Dương Tinh.

Âu Dương Tinh vừa thấy người tê chồn thì địch nhân đã giơ năm ngón tay khoằm khoằm như móc câu chụp trúng vào huyết mạch bả vai cô. Thế là cô không nhúc nhích được.

Âu Dương Tinh vừa phát giác ra mình đã lọt vào bàn tay đối phương thì trong lòng vừa khiếp sợ vừa bi phẫn khôn tả. Hai hàng lệ trào ra.

Năm ngón tay Tăng Lão Tam nắm lấy vai Âu Dương Tinh, dúi cô vào tường. Miệng lão phát ra tiếng cười cợt khả ố hồi lâu không ngớt.

Tiếng cười lão khác nào tiếng ruồi nhặng tung bay nhảy múa vo ve trên đầu và trước mặt cô khiến cô càng khó chịu.

Tăng Lão Tam cười hồi lâu rồi dừng lại hỏi:

- Người khóc làm chi vậy ? Tăng Lão Tam này có điều gì không tốt với người đâu ?

Âu Dương Tinh dĩ nhiên không vì câu nói đó mà ngừng sa lệ. Tăng Lão Tam ngắm nghía cô một lúc rồi nói:

- Chà chà! Thật là một vị cô nương kiêu diễm! Mặt tựa trái xoan, tóc dài như mây và đặc biệt là cặp mắt sáng ngời. Phải một tay danh họa mới vẽ nên được bức tranh mỹ nhân này.

Âu Dương Tinh kêu thét lên. Cô vừa sa lệ vừa la:

- Trời ơi! Người định làm gì ta ?

Tăng Lão Tam nói:

- Người bảo ta định làm gì ư ? Ta muốn nuốt người vào bụng.

Âu Dương Tinh nói:

- Nếu người dám có ý niệm cục xúc đụng đến mình ta thì nhất định gia gia ta sẽ hạ sát người.

Tăng Lão Tam cười nói:

- Việc này hãy để đó. Chỉ mong sao chúng ta cùng mãn nguyện. Gạo đã thành cơm thì gia gia người có biết cũng không làm gì được. Phải vậy không ?

Âu Dương Tinh lại gầm thét như người điên, thân thể run bần bật. Trước đây cô vốn được nuông chiều, lớn mật không coi ai vào đâu mà bây giờ chẳng khác con gà bị con quạ vồ, coi thiệt đáng thương.

Tăng Lão Tam cười hi hi nói:

- Người nên biết vừa rồi ta đã nói chỉ trong vòng ba chiêu là đoạt được đao lại và có thể giết chết người. Thực ra khi nào ta nỡ hạ độc thủ bẻ hoa. Chỉ vì người gia tâm phòng bị đoạt đao mà đến nỗi không giữ mình được an toàn. Ha ha! Biện pháp này quả là hữu hiệu. Ta đã coi số mạng an bài là sẽ có người như người phải theo ta.

Âu Dương Tinh thét lên lạnh lạnh:

- Thà rằng ta chết ngay tại đây, chứ không chịu theo người.

Tăng Lão Tam nói:

- Xin lỗi cô. Cô đã bị hãm vào tình trạng sống dở, chết dở. Ta đã bảo với cô như vậy rồi. Quả nhiên lời nói không sai.

Hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía rồi nói tiếp:

- Bây giờ dù có Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo một người trong Võ Dương song kiếm, đến đây cũng chẳng làm gì được nữa.

Lão chuyển động mục quang quay lại ngó Âu Dương Tinh. Nhưng nàng sợ hãi như rắn rết, quay đầu nhìn ra chỗ khác.

Ngẫu nhiên, mục quang cô ngó vào người A Liệt nằm trong góc nhà, chàng vừa ngồi bật dậy khiến cô kinh hãi vô cùng.

Giữa lúc tình thế nguy cấp, cô chợt động tâm cơ, lớn tiếng:

- Nếu Thiên Phong kiếm khách mà đến đây thì người đến ngày mặt trận.

Tăng Lão Tam hỏi:

- Làm gì mà mặt trận ? Người đừng nói chuyện người đui nữa.

Âu Dương Tinh nghĩ thầm trong bụng:

- Bạch Phi Khanh trúng đao của ta mà vẫn không chết. Gã có thể giúp ta thoát nạn cũng chưa biết chừng.

Cô liền đáp:

- Hừ! Giả tử Thiên phong kiếm khách tới đây mà người không biết thì tiên sinh phóng quyền đánh vào huyết đạo trọng yếu của người. Khi đó tất người phải hạ thấp khuỷu tay để chống đỡ, đồng thời lạng người sang bên né tránh. Tiên sinh sẽ nhân cơ hội đó nhằm đập vào cánh tay người, là người phải buông ta ra.

Tăng Lão Tâm cười hô hố nói:

- Người quả là một vị cô nương rất thông minh. Phải chăng cô muốn lợi dụng những mũi độc châm khoắc trên vai để làm cho ta bị thương? Nếu ta không chịu buông tay tất đưa bàn tay lên chụp lấy vai cô là mắc bẫy chứ gì?

Hắn vừa dứt lời, Âu Dương Tinh hỏi ngay:

- Này! Chúng ta hãy thương lượng với nhau một điều kiện được chăng?

Cô thấy A Liệt đã len lén đứng lên và cô biết võ công Tăng Lão Tam vào hạng trác tuyệt. Tai mắt hắn linh mãnh ít người bì kịp. Vì thế cô cần kiếm chuyện để hắn phân tâm giảm bớt tài lực cùng thính lực.

Thông thường thì người hỏi phải đợi đối phương đáp lại. Nhưng Âu Dương Tinh miệng không ngừng lời. Vừa hết câu nọ đã nối tiếp câu kia.

Cô nói:

- Dĩ nhiên điều kiện của ta đưa ra có thể tiếp thụ được. Nếu người không chịu thì ta chẳng nói làm chi cho phí lời. Đáng tiếc người là con người đáng chán ghét. Vì vậy ta không có cách nào nói trước được.

Lúc này A Liệt đã đến gần sau lưng Tăng Lão Tam. Chàng cử động rất cẩn thận. Hiển nhiên chàng cũng tự cảnh giác không dám để phát ra tiếng động cho đối phương nghe thấy mà kịp thời đề phòng.

Âu Dương Tinh lại nói luôn:

- Vụ này trên chồn giang hồ có nhiều người biết mà người không nhắc lại với ta thì thực chính người cũng chưa được nghe thấy. Người đã là hạng ma chê quỷ hờn thì còn ai muốn đem tin tức quan trọng nói cho người nghe nữa...

Tăng Lão Tam ngắt lời:

- Cô hiểu lắm chuyện hơn ta. Nhưng việc đó là việc gì?

Âu Dương Tinh thấy A Liệt chỉ còn cách sau lưng đối phương chừng vài bước. Đây là

lúc quan trọng vô cùng. Cô bèn vận dụng thiên tài bịa chuyện nói ngay:

- Người không biết thật ư? Đây là một chuyện có thể làm cho biến đổi bộ mặt võ lâm trong thiên hạ. Hiện giờ ai cũng biết rằng nếu muốn kiếm ra manh mối vụ này, không tìm đến ta không xong.

Cô nói tới đây thì A Liệt đã tới gần thêm có thể ra tay giải vây cho cô. Cô liền thò phào một cái đột nhiên dừng lại không nói nữa.

Tăng Lão Tam ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Người muốn bịa chuyện chăng?

Hắn nói dứt câu này mà chưa thấy A Liệt động thủ.

Âu Dương Tinh kinh hãi vô cùng nghĩ bụng:

- Phải chăng gã đột nhiên nổi lòng cừu hận ta nên thay đổi chủ ý?

Bây giờ A Liệt là cứu tinh duy nhất của cô. Giả tử chàng không động thủ để lỡ cơ hội thì dù phụ thân cô có đến nơi một cách đột ngột cũng sợ ném chuột lo vỡ òa, chẳng làm gì được. Cô lại nghĩ:

- Nếu bị thằng cha khả ố này bắt đem đi và biến thành thê thiếp của hắn thì suốt ngày phải chạm mặt hắn là một điều đáng sợ nhất trên thế gian. Cô vừa sợ hãi vừa bồn chồn. Đây là cơ hội duy nhất để thoát thân, nó chỉ diễn ra trong nháy mắt rồi vụt qua ngay. Bình sinh cô chưa từng thấy bao giờ khốn quẫn như lúc này.

Bất giác hai hàng châu lệ lại trào ra, cặp mắt đen láy trào lệ làm cho mờ đi, khiến cô càng đáng thương mà lại càng xinh đẹp.

A Liệt quả nhiên nghĩ tới cô cực kỳ lạnh nhạt với chàng, nên đến lúc tối hậu quan đầu, chàng nảy ra ý nghĩ muốn bỏ đi. Nhưng chàng thấy cô châu lệ đầm đìa thật đáng thương, tâm hồn chàng càng rung động, sinh lòng lân mẫn, thay đổi chủ ý.

A Liệt nhớ lại Âu Dương Tinh đã dạy cho chàng cách vận toàn thân công lực để uy hiếp nơi yếu hại trong mình Tăng Lão Tam.

Lúc chàng vung quyền ra theo đúng lời Âu Dương Tinh đập vào khuỷu tay hắn. Bình một tiếng! Thoi quyền của A Liệt đã đánh trúng Tăng Lão Tam. Tiếp theo con người ai cũng chán ghét bị bắn văng ra ra 6, 7 thước nằm kèn dười đất.

Lúc Tăng Lão Tam bị thoi quyền bắn văng đi, tay hắn bất giác hất Âu Dương Tinh té lăn xuống một bên. Vì lúc hắn trúng quyền, chỉ lực xiết chặt lại khiến cho Âu Dương Tinh

sắc mặt lợt lạt. Cô không bò dậy được, miệng bật tiếng rên la.

Λ Liệt giật mình kinh hãi, vội thò tay ra bồng cô lên thấy người cô run bần bật như người bị rét cóng, liền ấm cô vào lòng lấy nhiệt độ ở trong mình làm cho cô ấm lại.

Λ Liệt đảo mắt ngó Tăng Lão Tam mới thấy hấn ngồi tựa vào tường sắc mặt xanh lợt thở hồng hộc. Hiển nhiên hấn trúng quyền đã bị trọng thương.

Hiện thời cả hai người dường như đều mất sức cử động.

Λ Liệt nghĩ thầm:

- Giả tử lúc này có Kỳ Kinh ở đây tất hấn nhân cơ hội này hạ thủ giết chết Tăng Lão Tam. Giữa mình với lão Tăng vốn không thù oán. Tuy hấn là người rất khả ố nhưng tội chưa đáng chết.

Chàng biết là nếu Tăng Lão Tam không thốt ra lời bất nhã muốn dây vò Âu Dương Tinh thì thoi quyền của chàng cũng không đánh ra mạnh đến thế được.

Âu Dương Tinh cặp mắt đầy lệ lúc nhắm lúc mở thỉnh thoảng lại dương lên ngó Λ Liệt khiến lòng chàng rạo rức, tự hỏi:

- Bây giờ nàng ở trong tay ta, chẳng lẽ còn hung dữ được chăng ?

Vietkiem.com